

JOELLE CHARBONNEAU

UNIVERZITA VÝNIMOČNÝCH

ODVETA

Vítěz berie všetko!

FRAGMENT

Univerzita výnimočných (3) – Odveta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Joelle Charbonneau
Univerzita výnimočných (3) – Odveta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

JOELLE CHARBONNEAU

UNIVERZITA
VÝNIMOČNÝCH
ODVETA

*Venované Margaret Raymovej, za jej vedenie a víziu.
Bez teba by som to nikdy nedokázala.*

1. kapitola

KEĎ SA OZVALO klopanie na dvere, od ľaku som sa strhla. S trasúcimi sa rukami som odomkla – vyčerpaná, vystrašená a plná smútku. Za dverami stál Raffe Jeffries. Od úľavy som si vydýchla. Hoci študujeme rovnaký odbor, máme len veľmi málo spoločného. Ja pochádzam z kolónie a dostať sa na univerzitu pre mňa znamenalo prežiť Skúšku. On je z Tosu a študenti prichádzajúci odtiaľ – navyše rodinní príslušníci absolventov – sú na akademickej pôde vítaní s otvorenou náručou. Nie sme priatelia. Dnes v noci mi zachránil život, no napriek tomu neviem, či mu môžem dôverovať. Nemám však na výber.

Raffe sa tváril nenútené, ale keď vošiel do mojej obývacej izby a zavrel za sebou dvere, v jeho očiach som zachytila varovanie. „Vedia to.“

Podlomili sa mi kolená a musela som sa oprieť o stoličku. „Čo vedia?“

Že som opustila areál? Že to povstanie vedené mužom, ktorý mi počas Skúšky pomohol, nie je také, ako si povstalci myslia, a ja som to zistila? Že ich pripravovaný útok privedie na istú smrť? Že Damon... Na to som radšej rýchlo prestala myslieť.

„Profesorka Holtová vie, že sme obaja odišli z areálu.“ Uprel na mňa tmavé oči. „A Griffin začal hľadať Damona.“

Jasné, Griffin začal hľadať svojho kamaráta. Keď ho nenájde, upozorní na to vedúcu fakulty profesorku Holtovú. A tá sa bude pýtať, prečo zmizol študent štátnej správy z Tosu. Uverí doktor Barnes a jeho úradníci, že tlak uspieť donútil Damona utiecť? Alebo po ňom vyhlásia pátranie a zistia, že je mŕtvy? Začala sa ma zmocňovať panika. Vravela som si, že iná možnosť neexistuje. Alebo azda áno?

Pokrútila som hlavou. Ak chcem zabrániť tomu, aby ma v budúcnosti čakalo presmerovanie alebo niečo ešte horšie, musím prestať myslieť na to, čo sa stalo. Neexistujú nijaké predpisy, ktoré by nám zakazovali opustiť študentský areál. Za to ma nemôžu potrestať. Keby však zistili, čo som videla...

Zhlboka som sa nadýchla, aby som sa trochu upokojila. „Vedia aj to, kedy sme odišli alebo že sme odišli spolu?“ spýtala som sa.

Prešla som prstami po symbole blesku vyrytom na zlato-striebornom náramku, ktorý nosím na zápästí, a spomenula som si na sledovacie zariadenie, ktoré je v ňom zabudované. Verila som, že sa mi ho podarilo prekabátiť. Splietla som sa. Splietla som sa úplne vo všetkom. A Michal je teraz mŕtvy a...

„Pochybujem, že by niekto vedel, ako dlho sme boli preč. Nikto nás nevidel odchádzať a pravdepodobne si nás nikto nevšimol, ani keď sme sa vrátili.“ Raffe si prehrabol tmavé vlasy. „No keď som šiel za Tomasom s tou správou, zastavil ma Griffin a pýtal sa, či som nevidel Damona. A potom vyzvedal, kam sme spolu šli dnes ráno. Netuším odkiaľ, ale vedel, že sme boli spolu.“

O sledovacom zariadení v náramku som zatiaľ Raffemu nepovedala. Skôr než som odišla do Tosu na Skúšku, otec ma upozornil, aby som nikomu neverila. Ja som sa tým však neriadila. A teraz to musím urobiť znovu. Časť zo mňa stále dúfala, že sa o svoje

tajomstvá nebudem musieť deliť, lenže Raffé mi pomohol, a preto je teraz v nebezpečenstve.

Rýchlo som mu vysvetlila, čo obsahujú naše náramky a že sme s Tomasom vyrobili vysieláč, ktorý ruší signál, takže doktor Barnes nevie, kde presne sa pohybujeme. Lenže minulú noc alebo dnes ráno mi rušička vypadla z vrečka a ja nemám potuchy, kde sa mohla stratiť.

Raffé sa pozrel na symbol vyrytý na svojom náramku. Pružina ležiaca presne uprostred vyvážených misiek váh spravodlivosti. „Monitorujú náš pohyb.“ Neznelo to prekvapene. Neznelo to ani nahnevane. Len pokýval hlavou a poznamenal: „Budeme musieť vymyslieť nejaký lepší spôsob na zablokovanie signálu, pokiaľ nechceme, aby vedeli o každom našom ďalšom kroku.“

O každom ďalšom kroku...

Tento týždeň má prezidentka Collindarová vystúpiť v parlamente a iniciovať hlasovanie o novom návrhu zákona. Pokiaľ by ho poslanci schválili, pozbavili by tým doktora Barnesu absolútnej moci nad procesom Skúšky aj nad riadením univerzity. Podliehal by priamo prezidentke a umožnil by jej skončiť s praktikami, ktoré zapríčinili smrť toľkých mladých ľudí usilujúcich sa len o to, aby pomohli vlastným kolóniám a svojej krajine. Akokoľvek veľmi si želám veriť, že ten návrh prejde a so Skúškou sa skončuje, všetky doterajšie skúsenosti mi našepkávajú, že je predurčený zlyhať. Ak sa tak stane, podporovatelia doktora Barnesu majú údajne zorganizovať hlasovanie o vyslovení nedôvery prezidentke. A pokiaľ uspeli, bude to znamenať nielen koniec jej pôsobenia v najvyššom úrade, ale aj začiatok boja, ktorý povstanci nemajú šancu vyhrať, keďže doktor Barnes o ich úmysloch vie. Veď ho sám celý naplánoval spolu so svojou pravou rukou Symonom Deanom. A ja som sa len nedávno dozvedela o jeho skutočnom ciele, teda identifikovať, izolovať a nakoniec zničiť kohokoľvek, kto sa metódam Skúšky

stavia na odpor. Neúprosne sa blíži čas, keď doktor Barnes dá svojim ľuďom medzi povstalcami pokyn, aby nechali celú záležitosť prerásť do otvorenej vojny, aby potom mohol povstanie vlastnými silami potlačiť. Ak uspeje, bude to znamenať koniec pre každého, kto sa usiluje o zrušenie Skúšky. A k nim patrí aj môj brat.

Niečomu takému sa nemôžem nečinne prizerať! Len netuším, ako ten rozbehnutý vlak zastaviť. Myslela som si, že to viem. Že som našla spôsob, ako pomôcť. Ale celé som to len zhoršila. Doktor Barnes ma teraz bude sledovať ešte pozornejšie než predtým. Keby som tak mala čas všetko si poriadne premyslieť. Bratia sa mi vždy posmievali, že rozhodnutia, ktoré ostatní urobia za niekoľko minút, mne zaberú celé hodiny. Otec ma však naučil, že hociká dôležitá vec si zaslúži zodpovednú rozvahu. A rozhodnutia, ktoré predom mnou v tejto chvíli stoja, sú najdôležitejšie v mojom živote.

Či sa bojím? Áno. Ako najmladšej študentke na univerzite sa mi len ťažko verí, že práve moje skutky by mohli ovplyvniť budúcnosť celej našej krajiny. Že som dosť šikovná na to, aby som dokázala prekonať doktora Barnes a jeho ľudí, a zachránila tak mnohé životy. Iná cesta však neexistuje. Pravdepodobnosť, že zlyhám, je veľmi veľká, napriek tomu to musím aspoň skúsiť.

„Mojím ďalším krokom bude akurát urobiť si úlohy a trochu si pospať.“ Raffé začal protestovať, ale ja som ho umlčala. „Aj ty by si si mal oddýchnuť.“ Z jeho zvesených pliec mi bolo jasné, že je rovnako unavený ako ja. „Keď sa dáme dokopy, možno prídeme na niečo, čo by mohlo zastaviť blížiacu sa udalosť.“

Raffé prikývol. „Vzhľadom na všetko, čo sa stalo, bude asi najlepšie, keď po zvyšok dňa zostaneme v internáte. Profesorka Holtová na teba určite niekoho nasadí. Budeš musieť byť opatrná.“

Vtom som začula tiché trojnásobné cvaknutie. A hneď nato ešte raz. Jedno. Druhé. Tretie. Tri slabé cvaknutia vysielачky na prenosnom komunikátore. Takýto signál sme si dohodli so

Zeenom, keď sa jeden alebo druhý budeme potrebovať porozprávať. Zrejme objavil nejaké miesto, kde môže bezpečne hovoriť. Ja také šťastie nemám. Nie, kým je so mnou v izbe Raffé. Okolnosti ma donútili podeliť sa s ním o viacero tajomstiev, toto mu však zveriť nemienim. Nechcem vložiť bratov život do jeho rúk.

„Uvidíme sa neskôr,“ rozlúčila som sa.

Raffé naklonil hlavu mierne nabok. Keď sa tie slabé cvaknutia ozvali znovu, prižmúril oči.

Tvárila som sa, že som nič nepočula, zamierila som k dverám a otvorila ich. „Mám jednu úlohu, do ktorej sa už vážne musím pustiť.“

Rozhliadol sa po malej izbe. Moje srdce akoby odbíjalo každú ďalšiu sekundu, ktorú zostával na mieste a čakal, kedy sa cvaknutie opäť ozve. No nezopakovalo sa, a tak len pokrútil hlavou a pobral sa k dverám. „Keby si niečo potrebovala, som tu.“

Len čo som za ním zatvorila, zamkla som a ponáhľala sa do spálne. Prstami som zašla pod okraj matraca a zovrela som v nich prístroj, ktorý som si so sebou priviezla až z Piatich jazier. Bol zostrojený tak, aby umožňoval komunikáciu v okruhu maximálne tridsiatich kilometrov od druhého prístroja, ktorý mával otec vo svojej kancelárii. Toho, ktorý teraz Zeen držal v rukách a čakal, kým mu odpoviem.

Tri razy som stisla tlačidlo, aby vedel, že som jeho signál zachytila.

„Cia! Ani ti nedokážem povedať, aký som rád, že ti Michal konečne povedal, kde som. Chcel som sa s tebou spojiť hneď potom, ako som prišiel do Tosu, ale povedal, že bude lepšie počkať. Si v poriadku?“

Zeenov hlas ma naplnil hrejivým pocitom. Keď som vyrastala, s čímkoľvek som sa naňho mohla obrátiť. Zo všetkých mojich bratov to bol práve on, za kým som chodievala, keď som mala

nejaké problémy. Bola som si istá, že on ich všetky dokáže vyriešiť. Dúfam, že je to ešte vždy pravda.

„Som v poriadku.“ Zatiaľ. „Ale...“

„Sláva!“ vydýchol si. „To sa mi uľavilo. Hrozne sa ti ospravedlňujem, že som sa tak našťval. Nemal som ťa nechať odísť bez rozlúčenia. Žiarlil som, pretože si získala niečo, po čom som vždy túžil. Aspoň som si to myslel. Nevedel som...“

Spomenula som si, ako ma ranilo, keď sa Zeen pred mojím odchodom na Skúšku kamsi vyparil. Bol z nás detí vždy ten najcitlivejší. Najľahšie sa našťval. Najrýchlejšie reagoval, keď ho niečo popudilo, a najviac sa ho dotýkalo, keď sa tí, ktorých miloval, trápili alebo dokonca niekam odišli. Preto som chápala, že tam nebol, keď sa rodina so mnou lúčila, a presne preto som mohla s čistým svedomím povedať: „Nič sa nestalo. Vlastne keby si tam vtedy bol, musela by som sa ťa spýtať, či si ten komunikátor môžem vziať, a ty by si mi to nedovolil. Posledných pár mesiacov by som bez neho neprežila.“

„Mala si počuť, ako som vrieskal, keď som dočítal tvoj odkaz,“ zasmial sa Zeen. „Mama mi povedala, že za to, ako som sa správal, som zaplatil ešte nízku cenu, pretože by sa mohlo stať aj to, že ťa už nikdy neuvídím. Nechcela, aby som sem šiel, ale otec pochopil, prečo to musím urobiť. Cia, deje sa tu hrozne veľa vecí. Dôležitých vecí. Nevie, či ti to Michal povedal, ale títo ľudia skoncujujú so Skúškou. Naši vodcovia majú plán, ako to všetko zmenia. Bude to nebezpečné.“

„Zeen...“

Nepočúval ma. Keď som bola malá, dokázal mi hodiny a hodiny rozprávať o veciach, ktorým som nerozumela, ale bolo mi to jedno. Skrátka sa mi páčilo počúvať jeho hlas a vedieť, že on tomu všetkému rozumie. Lenže teraz nechápal on.

„Zeen...“

„Je to zložité a zabralo by priveľa času, kým by som ti to poriadne vysvetlil. A nemôžem už dlho rozprávať, lebo sa po mne začnú zháňať. Vzhľadom na situáciu si človek ich dôveru získava pomaly. Aj bez ohľadu na to, že ma predstavil Michal. Myslím, že by ma zajali okamžite, ako som sem vkročil, nebyť...“

„Zeen, mlč!“ V reproduktore zavládlo ticho, a tak som mohla pokračovať: „Michal je mŕtvy.“ Úplne sa mi zovrelo hrdlo a do očí mi vhrkli slzy. Keď som to vyslovila nahlas, odrazu to bolo až veľmi skutočné. „Videla som, ako zomrel.“

„Cia, to nemôže byť pravda,“ nechcel mi veriť Zeen, ale bol šokovaný a hlas sa mu triasol. „Keby Michal zomrel, donieslo by sa mi to. Symon alebo Ranetta by nám to povedali.“ Hovoril rovnakým upokojujúcim tónom, aký používal, keď som bola malá a bála som sa, že mám pod posteľou strašidlá. Lenže v tejto chvíli ma nijaké slová nemohli upokojiť. Vedela som, že tie strašidlá naozaj existujú.

„Symon nič nepovedal, pretože to on Michala zabil.“ Mrkla som na hodiny vedľa postele. Prešlo už päť minút. Ak má Zeen pravdu, čoskoro ho niekto začne hľadať. Nechcela som, aby ho začuli hovoriť do komunikátora a mysleli si, že je špión. Chcela som mu toho toľko povedať, a tak málo času sme mali. Musela som sa rozhodnúť, čo nevyhnutne potrebuje vedieť okamžite a čo môže počkať dotedy, kým sa nám podarí nanovo sa spojiť.

„Michal priniesol Symonovi dôkaz, ktorý prezidentka potrebuje, aby vyhrala hlasovanie v snemovni a skoncovala so Skúškou pokojným spôsobom. Schovávala som sa nablízku.“ Stále som mala pred očami obraz vodcu povstania, keď zdvihol zbraň a vypálil. Dve rany. A Michal spadol na zem. „Počula som, ako Symon povedal, že celé povstanie spolu s doktorom Barnesom umelo vytvorili, aby získali kontrolu nad tými, ktorí chcú Skúšku zrušiť. To povstanie nie je skutočné.“

„Je skutočné, Cia!“ Hoci Zeen hovoril potichu, počula som, ako sa v jeho hlase derie na povrch zlosť, pobúrenie a nedôvera. „Nemyslíš, že by som si všimol, keby nebolo? Títo ľudia sú pripravení bojovať za zmeny.“

„Ja viem. To je presne to, čo od nich Symon a doktor Barnes chcú.“

„To predsa nemôže byť pravda, Cia. Hovoril som s Ranettou aj so Symonom. On...“

„Zabil Michala. Nemôžeš mu veriť.“ S Ranettou som si nebola taká istá. „Michal mu veril a teraz je mŕtvy.“ Znovu sa ma začala zmocňovať panika. Zeen mi musí uveriť! „Symonovou úlohou je postarať sa, aby povstalci neuspeli. Pokiaľ prezidentka hlasovanie v snemovni prehrá a povstalci zaútočia, doktor Barnes a Symon už na nich budú čakať s ozbrojenými silami. Povedia, že boj je jediný spôsob, ako zaistiť bezpečnosť pre zvyšok mesta. Pokiaľ niečo nepodnikneme, povstanie zlyhá. Zomrú ďalší ľudia.“

„Počkaj. Ak máš pravdu...“ Zeen sa zhlboka nadýchol. Keď potom prehovoril, takmer ho nebolo počuť, ale jeho hlas bol presvedčivý. „Musíš z Tosu zmiznúť.“

„To nemôžem. Mám svoje dôvody.“ Napríklad náramok na zápästí. Kamarátov, ktorých by som musela opustiť. Zeena, ktorý je práve medzi povstalcami, ktorých sa doktor Barnes chce zbaviť. Zatiaľ poznám liek len na to posledné. „Zmiznúť by si mal ty. Tu v univerzitnom areáli je kopa budov, ktoré sa takmer nepoužívajú. Mohol by si sa schovať v niektorej z nich.“

„Bez Symonovho alebo Ranettinho výslovného súhlasu nikto nesmie opustiť tábor.“

Ranetta. Žena, ktorú som nikdy nestretla ani ju nevidela. Keď mi Michal vysvetľoval ten rozkol medzi povstalcami, v ktorom sa jedna frakcia usiluje o mierové riešenie situácie, zatiaľ čo druhá už nechce čakať a presadzuje vojnu, vravel, že vedie tú druhú. Kedysi

však musela počúvať Symonove príkazy, rovnako ako všetci ostatní povstalci. Keby sa mu teraz postavila na odpor, mohla by byť naším spojencom? Keby sa s ňou Zeen mohol porozprávať...

Nie. Zeen je síce chytrý, ale len čo sa dá ovplyvniť emóciami, má tendenciu konať unáhlene, bez toho, aby si všetko vopred poriadne premyslel. Nie je dosť dlho súčasťou povstania, aby rozumel jeho vnútornej dynamike a dokázal správne odhadnúť, komu sa dá veriť. Pokiaľ sa vôbec dá niekomu veriť. Michal si myslel, že môže dôverovať Symonovi. Presne ako ja. Zeen navyše neprešiel Skúškou, preto nechápe, aké to je alebo aké hrozné veci sa tam v skutočnosti dejú. Nie je to jeho boj. Musí odísť zmiznúť.

„Mohol by si utiecť tak, aby ťa nikto nevidel.“ Tábor sa nachádzal na mieste starej leteckej základne, ktorú tornádo natoľko zničilo, že sa vláda vzdala akejkoľvek nádeje na jej revitalizáciu. Hoci pôda nebola zdravá, rástli tam stromy. Aj niektorým rastlinám sa darilo. Ak niekto dokáže nájsť cestu naprieč nerevitalizovanou krajinou a skryť sa pred prenasledovateľmi, je to môj brat.

„Možno. A ak sa to bude vyvíjať tak, ako hovoríš, nič iné mi ani nezostane. Ale zatiaľ nie. Zatiaľ som tu. Možno sa mi podarí zistiť niečo užitočné. Ľudia od nováčika očakávajú otázky. Len musím prísť na to, aký druh odpovedí potrebujeme. Kým je šanca...“

Čakala som, že bude pokračovať, ale nasledovalo len ticho. Pozrela som na komunikátor vo svojej ruke a rozbúchalo sa mi srdce. Zeen určite zbadal, že sa niekto blíži. Stíchol včas alebo ho niekto počul rozprávať? Čakala som, že mi dá nejaké znamenie. Niečo, čo ma upokojí, že je v poriadku.

Minúty pomaly plynuli. Zovrela som komunikátor v dlaniach a modlila sa, aby bol brat v bezpečí. Keď som Michalovi doniesla tie dokumenty, podpísala som mu rozsudok smrti. Nemôžem stratiť aj Zeena. Znamenalo by to, že mojou vinou zomrel ďalší človek. Jedna moja časť túžila ísť hľadať Tomasa. Bol so mnou

v noci, keď som Zeena zbadala medzi povstalcami. Určite by mi chcel pomôcť. Ale akokoľvek som si želala vrhnúť sa mu okolo krku a oprieť sa oňho, vedela som, že by nemohol urobiť veľa. Ani jeden z nás toho nemôže urobiť veľa. Ako študenti univerzity máme nad okolitým svetom len pramalú moc.

Je tu však niekto, kto by mi mohol vedieť pomôcť. Michal si možno nebol istý, či jej môžeme veriť, ale ja nevidím inú možnosť. Zanedlho sa bude robiť nový výber kandidátov na Skúšku. Ďalších vyše sto študentov má byť nútených robiť rozhodnutia, ktoré môžu znamenať ich smrť alebo dokonca smrť niekoho z ich okolia. Ak sa príde na to, akú úlohu som zohrala v Damonovej smrti, nebudem už môcť urobiť vôbec nič. Budem mŕtva. V hre je osud príliš veľkého počtu ľudí na to, aby som verila, že to dokážem všetko napraviť sama. Nepatrím k vodcom našej krajiny. Ale prezidentka áno. Je to jej práca. Nie moja.

Musím ju presvedčiť, aby mi pomohla.

Obliekla som si hnedé nohavice, ktoré som dostala po príchode do Tosu, a vyпасovanú žltú tuniku zdobenú striebornými gombíkmi. Vyčistila som si pohodlné, hoci obnosené topánky, aby vyzerali čo najlepšie. Väčšinou si vlasy sťahujem na zátylku do pevného uzla, ale tentoraz som si ich rozčesala, až sa leskli, a zaplietla do komplikovaného vrkoča, o ktorom otec vždy smutne hovoril, že s ním vyzerám ako mladá žena, a nie ako jeho malé dievčatko. Dúfala som, že mal pravdu. Ak má byť môj plán úspešný, potrebujem, aby ma prezidentka vnímala nielen ako univerzitnú študentku. Musí ma vidieť ako ženu.

Zbalila som zakrvavené oblečenie z predchádzajúceho dňa do guče a schovala ho do batoha. Damonovu krv z neho nešlo nijako odstrániť. A hoci do mojej izby chodia návštevy len zriedkavo, nechcela som riskovať, že to niekto uvidí. Potrebovala som sa tých vecí zbaviť.

Potom som siahla pod matrac a vytiahla malú ručnú zbraň, ktorú mi dal Raffé. Jej skutočná hmotnosť bola oproti ťažobe v mojom srdci zanedbateľná. V Piatich jazerách sme boli na zbrane zvyknutí. Vystreliť z pištole som vedela už ako malé dievča a Daileenin otec nás naučil poriadne mieriť zhruba v tom čase, keď sme v škole preberali násobilku a delenie. Povolanie môjho otca si vyžadovalo, aby sme žili v blízkosti miesta jeho práce, čo znamená v susedstve nerevitalizovanej krajiny, kde sa potulujú vyhladnuté vlky a ďalšie zmutované zvery. Neraz som sama nejakú útočiacu beštiu zranila alebo zabila. Ak však budem musieť vystreliť z tejto zbrane, nebude to kvôli hladnému zvieraťu. Vložila som si do batoha aj prenosný komunikátor, prehodila si ho cez plece, vyšla von a uistila sa, že som za sebou zamkla.

Internátne chodby boli tiché. Študenti, ktorých som cestou stretla, sa bavili tichšie než zvyčajne. Určite to bolo Damonovým zmiznutím. Keď som schádzala po schodoch, oči som upierala do zeme v obave, že by v nich niekto mohol vidieť vinu. Pristihla som sa, že s každým ďalším krokom čakám na cvaknutie v prenosnom komunikátore, ktoré by mi oznámilo, že Zeen je v poriadku.

Keď som zišla na prízemie, prinútila som sa pokojne, pomaly vykročiť k vchodovým dverám, aby si nikto nevšimol úzkosť, ktorá ma zachvátila z bratovho mlčania a celkom ma paralyzovala. S každou ďalšou minútou som bola viac a viac presvedčená, že sa mu stalo niečo hrozné. Vo dverách som sa obzrela pre prípad, že by si ma Raffé na schodoch všimol a rozhodol sa ísť za mnou. Nikto tam však nebol, tak som vyšla von do žiary popoludňajšieho slnka. Podľa mojich hodínok mi do večere zostávali ešte dve hodiny. Uvedomovala som si, že pokiaľ sa nevrátim včas, niekto si moju neprítomnosť pri stole všimne. Ale nemala som na výber.

Vystrela som sa, obišla budovu internátu až ku kôlni a snažila sa nedívať na to miesto, kde Raffé zhodil Damona do priepasti.

Vytiahla som bicykel, rozhliadla sa, či ma niekto nesleduje, prehodila nohu cez rám a šliapla do pedálov. Starosti o brata ma aj napriek únave hnali vpred.

Preletela som cez most, ktorý sa klenul nad šesť metrov širokou priepastou oddeľujúcou internát štátnej správy od zvyšku areálu. Keď som zahla na cestu vedúcu ku knižnici, ešte raz som sa obzre-la. Z takej diaľky som si nemohla byť istá, ale zdalo sa mi, že som zazrela Griffina, ako stojí nehybne na moste a civie do čiernej priepasti. Hoci som túžila vyhľadať Tomasa a požiadať ho, aby sa ku mne pridal, neurobila som to. Pritiahnuť naňho nechcenú pozornosť bolo to posledné, čo som chcela. Otočila som sa a čo najrýchlejšie som vyrazila v nádeji, že nájdem pomoc pre brata aj pre seba.

Keď som prešla popod umelecky kovanú bránu, ktorá mi pripomínala náramok na mojom zápästí, uvedomila som si, že môj pohyb je kontrolovaný. Študenti nemajú zakázané opúšťať univerzitný areál, pokiaľ by som sa však vydala niekam ďaleko, doktor Barnes a profesorka Holtová by zaručene začali pátrať po mojej motivácii. Ako stážistka v prezidentskej kancelárii som mala našťastie dôvod zamieriť k svojmu cieľu.

Za bránou som zastala, vytiahla z batoha prenosný komunikátor a zapla navigáciu. Po meste som sa pohybovala už predtým, ale aj tak som si nebola istá, či by som zvolila tú najrýchlejšiu cestu. Zdrapom látky zo špinavých šiat som prístroj priviazala o riadidlá a potom som skúsila stisnúť tlačidlo vysielacky. Raz. Druhý raz. Tretí raz. Bez odpovede. Prehltla som sklamanie a zamierila do stredu mesta. Počas jazdy som si v duchu vybavila tváre Zandri, Malachiho, Ryme, Obidiaha a Michala. Tí všetci prišli do Tosu, aby pomohli svetu. A všetci sú mŕtvi. Musím bratovi pomôcť vyhnúť sa rovnakému osudu. Len aby už nebolo neskoro.

2. kapitola

KEUČKOVALA SOM ULICAMI, ale okolie som nejako zásadne nevnímala. Dávala som si akurát pozor, aby som sa držala trasy, ktorú mi vypočítal komunikátor. Pritom som si v hlave rekapitulovala, čo už viem. Že prezidentka nie je zajedno s doktorom Barnesom, bolo zjavné. Sama som mala príležitosť presvedčiť sa o ich vzájomnej averzii. No aj keď si prezidentka želá doktora Barnesu odstrániť, nikto netuší, či by vôbec pristúpila na zmenu alebo ukončenie fungujúcej metódy výberu univerzitných študentov. Čistá voda, ktorú pijeme, aj počet kolónií s revitalizovanou pôdou sú dôkazom, že vodcovia, ktorí absolvovali univerzitu, sú naozaj schopní.

Dá sa prezidentke veriť, že zmení systém, ktorý prináša také dobré výsledky? To neviem. Ale keď mi vlasy postrapatil závan vetra, uvedomila som si, že pokiaľ sa mám pokúsiť Skúšku zrušiť, budem to musieť zistiť.

Obytné štvrte sa pomaly začali meniť na ulice s väčšími budovami. Blížila som sa do centra mesta. Nado mnou lietali osobné vznášadla tých, čo mali povinnosti vyžadujúce ich nasadenie aj v nedeľu. Zahla som za roh a uvidela som výrazné vežičky zo

sivého kameňa a vežu s hodinami týčiacu sa nad budovou, kde sa nachádzali kancelárie prezidentky Anneline Collindarovej.

Bicykel som odstavila do stojana pred vchodom a otvorila som ťažké drevené dvere. Hneď ku mne pristúpili dvaja úradníci v čiernych služobných kombinézach, ďalší dvaja stáli pri oblúkových dverách oproti nám. Farba ich uniforiem, biele pásy na ramenách a strieborné pištole zavesené na opaskoch jasne vypovedali o tom, že sú to členovia ochranky. Len oni majú povolené nosiť zbrane v priestoroch vládnych budov. Takýto zákon bol prijatý po skončení siedmich fáz Vojny národov, keď sa tí, čo prežili, zišli, aby rozhodli, či vytvoria novú centrálnu vládu. Viedli skutočne zapálené debaty. Veľa ľudí bolo presvedčených, že práve posledný prezident Spojených štátov Nicholas Dalton a ďalší svetoví lídri, ktorí boli pri moci tesne pred vojnou alebo počas nej, sú zodpovední za zdevastovanú Zem a takú mieru deštrukcie a strát na ľudských životoch. Mnohí iní však zastávali názor, že ak má byť revitalizácia úspešná, centrálna vláda je potrebná. Tých rozhovorov sa mohol zúčastniť každý, akurát niektorí verili, že zbrane hovoria presvedčivejšie než slová. A práve fakt, že oponenti vzniku novej vlády ich používali, mnohých presvedčil o tom, že bez vlády by nastalo totálne bezprávie. Prvý zákon, ktorý bol schválený po ustanovení novej vlády, zakazoval nosiť akúkoľvek strelnú zbraň na pôde snemovne. O desať rokov bol rozšírený na všetky vládne budovy.

Dnes som ho porušila. Bola som totiž povinná odovzdať Raffeho zbraň, ale nebola som ochotná to urobiť. Musela som byť pripravená na všetko.

Trochu som si nadhodila batoh a zamierila som k strážcovi so širokými plecami, ktorý stál za malým čiernym stolíkom. Povedala som mu svoje meno a ukázala náramok. Keď prikývol, vystrela som sa a prešla dverami vedúcimi do prezidentských kancelárií.